

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tiltott szikra**

1. A tiltott szikra

Szél-Kata

A nehéz műszak végeztével a generátorterem zúgása végre elcsendesült, átadva helyét a pihenőidő nyomasztó félhomályának. Alinda fáradtan rogyott le a matracára a Kolónia-7 lakósávjában, de a gondolatai még mindig a kinti szabadság körül jártak. Arról a láthatatlan, vad erőről álmodozott, a szélről, amelyről a nagymama mesélt: arról a tiszta égi áramlatról, amelyet nem kellett pedálokkal hajtani, mégis képes volt elsöpörni a világ minden béklyóját.

Mielőtt azonban megoszthatta volna aznapi félelmeit a nagymamával, egy ősz hajú férfi lépett a fülkájuk elé. János volt az, a nyilvántartásban csak G534-ként szereplő idős úr, akinek tekintetében még pislákoltságot látott valami a régi világ emberségéből. Óvatosan, hogy az egyik közeli fémoszlopra szerelt Őrszem lencséje ne vegye észre, egy apró, újrahasznosított műanyag pohárban tiszta vizet nyújtott át a nagymamának, arcán mély tisztelettel és aggodalommal.

A nagymama hátborzongató hirtelenséggel egyenesedett ki, arca rideg maszkká rándult. A kolónia szigorú szabályai tiltották a szektorok közötti felesleges érzelmi kötődéseket és cseréket, hiszen az AI szerint a felesleges interakciók csak csökkentették a generátorok hatékonyságát. „Menj innen, G534! Nincs szükségünk a száalmadra, tartsd be a rendet!” – utasította vissza hűvösen a férfit, hangjába fojtva minden lágyaságot.

János szomorúan, de megértően bólintott, majd némán visszahúzódott a saját sötét cellája felé. Alinda döbbenten figyelte a jelenetet, de amikor a férfi alakja eltűnt a folyosó kanyarulatában, észrevette, hogy a nagymama keze remeg. Az idős asszony az ölébe ejtette a munkáját, és a sötétségbe bámulva halkan felsóhajtott.

„A törvények védnek minket a selejtezésről, kicsim” – suttogta a nagymama Alinda felé hajolva, és a szemeiben a régi világ lázadó fénye csillant meg. „De János... ő még emlékszik a fák suttogására. Nehéz elfordulni az egyetlentől, aki még érti a lelkünket ebben a fémketrecben.” Alinda ekkor megértette: a nagymama ridegsége csak pajzs volt, amely mögött egy eltitkolt, mély vonzalom és a szabadság közös vágya parázslott.